

se, men nu må vi samle os om, hvor vi skal hen i Kosovo, og det vil jeg gerne gøre et par kommentarer til.

For det første er jeg ikke et sekund i tvivl om, vil jeg sige til hr. Jann Sjursen, at vi må fortsætte flyaktionerne. Jeg er bange for at sige det, men det kommer til at tage nogen tid endnu. Vi må holde flyaktionerne på et højt niveau, på et målrettet niveau, og vi må begrænse de civile skader, helst til ingenting. Uheldene sker desværre undervejs, men jeg ved, at opmærksomheden i NATO er endnu stærkere nu, end den var før.

For det andet vi må fortsætte i det diplomatiske spor. Jeg ved, at Rusland mere og mere integrerer sig og indtager sin rolle i det diplomatiske spor i forholdet til Beograd. Det er vigtigt, at begge spor, begge typer aktiviteter er på højt niveau.

For det tredje må vi især i nærområderne forstærke den humanistiske indsats, som indenrigsministeren beskrev. Der er så enorme behov i nærområdet, at det næsten er ubeskriveligt.

Jeg skal blot sige om nærområderne og flygtningesituationen i Albanien og Makedonien, at det ville være forkert at betegne flygtningesituationen dér som kaotisk. Man må faktisk konstatere i dag, at på trods af fuldstændig umenneskelige og katastrofale betingelser er det lykkedes UNHCR, de pågældende lande og NATO at klare en fuldstændig uoverskuelig stor opgave i starten. Nærværende 1 million mennesker på flugt har man formået at give mad, vand, klæder og bolig, og man har formået at gøre det på en sådan måde, at der ikke er udbrudt epidemier, og at der i hvert fald endnu ikke er sygdomme, som ikke er nogenlunde under kontrol.

Jeg siger ikke, det er godt, men jeg siger, det ikke er kaotisk, og ret beset er det ganske imponerende, at det projekt er lykkedes. Billederne af, at der også bliver delt pakker rundt med tandbørster, er i sig selv et signal om, at situationen i en vis udstrækning er under kontrol. Vi taler ikke om Afrika, vi taler om Europa, og det ses også i håndteringen af flygtningeproblemerne. Men foran os har vi, som det blev sagt af indenrigsministeren, en række meget store opgaver, som vi er i fuldt sving med at påtage os vores del af. Så meget om det korte sigt.

Så til de to næste faser i Kosovoudviklingen. Første fase: Milosevic skal stoppe sine voldshandlinger, så vil flybombardementerne stoppe. Kosovoalbanerne skal tilbage, og det vil ske under kontrol af en multinational styrke, der er

under hastig opbygning lige nu. Vi er ved at bygge op i Albanien, vi er delvis ved at bygge op i Makedonien, og jeg vil gerne sige, at den multinationale styrke vil få et stærkere og meget bredere multinationalt snit, end vi har set i nogen tidligere styrke. Den vil efter alt at dømme også være bredere end det, vi har set i Bosnien-Hercegovina, når vi tager SFOR og IFOR, og det synes jeg er et meget positivt og et meget glædeligt træk. Det vil være NATO-lande, det vil være Rusland, og det vil være Ukraine, som vil være partnerskabslande; det vil være en lang række lande, også lande på Balkanhalvøen, som vil indgå i en samlet multinational styrke.

Men jeg tror, det er vigtigt, at vi gør os klart, at NATO-kommandostrukturen vil være det troværdige og bærende element, også set med kosovoalbanernes øjne. Flygtningene vil ikke vende tilbage, hvis der ikke er en troværdig beskyttelsesstyrke omkring dem, og det vil være slutfacet, når vi er kommet til denne afrundende første fase.

Når flygtningene så er kommet tilbage og den militære beskyttelsesstyrke er på plads, kommer anden fase. Anden fase vil være etableringen af en europæisk administration i Kosovo, som skal påtage sig en række veldefinerede opgaver. For det første skal den begynde at forberede fair og frie valg, og for det andet skal den tænke over, hvordan en politistyrke på et vist tidspunkt skal indrettes – en styrke, som skal sammensættes efter lokalbefolkningens sammensætning.

Fredsforhandlingerne begynder for alvor at starte i denne anden fase, og de kommer til at tage tid; de kommer til at tage lang tid. Dermed har vi i virkeligheden også svaret på det spørgsmål, som hr. Anders Fogh Rasmussen og flere har haft kommentarer til. Det er jo rigtigt, som hr. Anders Fogh Rasmussen sagde, at det er en kendsgerning i dag, at det internationale krigsforbrydertribunal nu har rejst anklager mod Milosevic, og jeg kan godt forstå, at man stiller spørgsmålet: Hvordan kan man forhandle med en mand, der er sat under anklage af Den Internationale Krigsforbryderdomsstol?

Mit svar er egentlig enkelt: For det første må der ikke være tvivl om, at retfærdigheden må gå sin gang ved krigsforbrydertribunalet. Det vil sige, at der under ingen omstændigheder kan blive tale om, at NATO-samfundet m.fl. indgår aftaler med Milosevic, der gør det mu-